

Як я, браття, раз сконаю

Юрій Федькович

Як я, браття, раз сконаю,
Занесіть мня, де я знаю,
Та й просіть там трошки глини,
Як для мене, сиротини.

Ви мня, браття, закопали
Та й додому повертали.
Аж приходить моя мила:
Дивить, дивить — то могила.

А она си подумає:
"Хто ту, бідний, спочиває?
Ані плити, ані рути, —
Тутки мусить жовняр бути".

І помалу, помаленьку
Піде слеза по личеньку;
Уломила яворини,
Як для мене, сиротини.

Явір виріс — зеленіє,
Сонце світить, сонце гріє.
Люди ходя зіле рвати,
Миленької не видати.

Аж прилетить соловіє;
Місяць світить, місяць мріє,
А оно си закувало, —
Так она лиш, так бувало.

У могилі добре бути:
Нич не видко, нич не чути,
Ні пташини, ні дівчати...
От як жовняр-сиротяти.